

Ο φασισμός του κ. Βενιζέλου

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΜΗΛΙΟΥ

«**Η χώρα βρίσκεται** αντιμέτωπη με τον κίνδυνο εκφασισμού», δήλωσε στις 4.4.12 ο Ευ. Βενιζέλος απευθυνόμενος προς τους «ανθρώπους των Γραμμάτων και της Τέχνης», που, ανταποκρινόμενοι στην πρόσκλησή του, είχαν σπεύσει να τον ακούσουν στο Μουσείο Μπενάκη. Την άποψη αυτή δικαιολόγησε με το επιχείρημα ότι «κινδυνεύουμε να έχουμε στο Κοινοβούλιο δυνάμεις εχθρικές προς τον κοινοβουλευτισμό. Οι έρευνες της κοινής γνώμης κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου».

Ο ΣΥΝΕΙΡΜΟΣ είναι εκπληκτικός: Η κατάρρευση της εκλογικής επιρροής των κομμάτων του Μνημονίου υποδηλώνει κίνδυνο εκφασισμού! Κι ας συγκυβέρνησαν με το ακροδεξιό ΛΑΟΣ. Κι ας προσπαθούν να αλλάξουν την πολιτική ατζέντα από τα ζητήματα της οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής και το ερώτημα «ποιος θα πληρώσει τις επιπτώσεις της κρίσης, οι ολιγαρχίες του πλούτου ή η κοινωνική πλειοψηφία;» στη νεοεθνικιστική αντιμεταναστευτική υστερία, μέσα από την ωμή αστυνομική βία.

Η ΕΙΚΟΝΑ του κ. Βενιζέλου είναι πραγματικά τραγική: Ένας αδύναμος γκαϊμπελίσκος που βιάζει τη δημοκρατία αρνούμενος να αποδεχθεί την καταβαράθρωση του κόμματός του, το τέλος της εποχής του νεοφιλελεύθερου δικομματικού λαϊκισμού. Ένας πραγματικός και ηθικός αυτουργός φασιστικών πρακτικών, που κανονικά θα έπρεπε να απολογηθεί και προσωπικά ο ίδιος για ερωτήματα όπως:

ΠΟΙΕΣ συνθήκες εξέθρεψαν τη «μαφία της Θεσσαλονίκης», στην οποία ηγετικό ρόλο φέρεται να έχουν, πέρα από παράγοντες της Ακροδεξιάς, και στελέχη του «συστήματος ΠΑΣΟΚ», όπως ο διαβόητος πρώην επικεφαλής του ΣΔΟΕ Παπαχατζής;

ΠΟΙΟΣ επιτρέπει τη συμμετοχή στις εκλογές ναζιστικών ομάδων, όπως η «Χρυσή Αυγή», η οποία ενέχεται για πληθώρα εγκληματικών επιθέσεων και πριν λίγα μόλις χρόνια είχε προσπαθήσει να δολοφονήσει τρεις αγωνιστές της Αριστεράς;

ΑΛΗΘΕΙΑ, ποιος μπορεί να ξεπεράσει σε φασιστικό οίστρο το σημερινό ΠΑΣΟΚ σε ακροδεξιό οίστρο κοινωνικής απαξίωσης των αδυνάτων, που κατεδαφίζει ό,τι οικοδομήθηκε ως δίχτυ κοινωνικής προστασίας από τον Μεσοπόλεμο και μετά; Η επιχειρηματολογία του κ. Βενιζέλου φέρνει στο μυαλό ένα από τα βασικά ευρήματα της ψυχαναλυτικής θεωρίας: Για να αρνηθεί κάποιος μια προφανή πραγματικότητα που τον βαρύνει, την προβάλλει σε άλλους: καταγγέλλει τον «φασισμό» των άλλων για να αρνηθεί τον φασισμό που ο ίδιος έχει αφομοιώσει στην πολιτική του.

ΤΟ ΑΣΤΙΚΟ πολιτικό σύστημα, που συνηθίσαμε να αποκαλούμε «δικομματισμό», βρίσκεται σε μια εκρηκτική αντίφαση: Έχοντας χάσει τη νομιμοποίηση των «από κάτω», αναγκάζεται να συγκλίνει σε μια παράταξη (το «κόμμα του Μνημονίου»), αποδεχόμενο στις γραμμές του την Ακροδεξιά και τον Φασισμό, για να αυξήσει την αποτελεσματικότητά του. Η ένωση όμως αυτή γίνεται η μεγάλη αδυναμία του.

Η ΝΕΑ ΕΝΟΤΗΤΑ οξύνει αντί να ξεπερνά τις εσωτερικές αντιφάσεις της αστικής εξουσίας, μειώνει αντί να αυξήσει τη συναίνεση αυτών που θα την υποστούν. Ο φόβος που αρχίζει να διαπερνά κάθε πόρο του άρχοντος συγκροτήματος δεν μπορεί να ξεπεραστεί. Είναι ο φόβος του υπαρκτού φασισμού απέναντι στη δυναμική αμφισβήτηση των «από κάτω» που αδυνατεί πλέον να ελέγξει.